

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ὁ Ροκαρόρ μόνος μόνος μετὰ τὸ ἀπόλοικον τοῦ στρατοῦ του, κατέλαβε κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1307 τὴν χειρῶν τῆς Κασσανδρείας. Μὴ κατορθώσας νὰ κεραιθῇ οὐτε τὴν Χριστιόπολιν, οὐτε τὴν ὀχυρὴν Θεσσαλονίκην, βασιλεύσας τὴν ὑπαίθριον χώραν ἡσυχίᾳ, πλὴν τῶν ἄλλων καὶ τὰς μονὰς τοῦ Ἁγίου ὄρους.

Ἄλλὰ νῦν ἀφορμαὶ δεινῆς ἀντιρρήσεως εἰς τὸν ὄριζοντα. Πλὴν τοῦ Φρειδερίκου, βασιλέως τῆς Σικελίας καὶ ὁ Κάρολος Βαλουά, συγγενὴς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἠθέλησε νὰ ὀφειλῆθῃ ἐκ τῆς παρουσίας τῶν Καταλανῶν ἐν Ἀνατολῇ. Ὁ Βαλουά οὗτος ἐλογίζετο ὡς κληρονόμος δι' ἐπιγομίαν τοῦ τελευταίου Λατίνου αυτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως διακηρυχθέντος, τὰ ὅποια δι' ἄλλη ἐπιγομίαν μεταβιβάσθησαν μετ' αὐτὸν εἰς τὸν Ἀνδριανικὸν οἶκον. Ὁ Κάρολος Βαλουά λοιπὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν πληρεξούσιον του τὸν Θεοβάλδον Σερου (Theobald Cerou), ὅστις κατέλασε τὸν Ροκαρόρ νὰ ἔρξῃ πίσαν εἰς τὸν Κάρολον καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν ὡς στρατηγὸν τοῦ στρατοῦ. Πρόσφατι δὲμος ὁ Ροκαρόρ ἦτο ὁ πραγματικὸς ἡγετὸν τῶν Καταλανῶν, μελετῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ συγγενοῦσθαι διὰ κηδεύσεως μετὰ τοῦ ἀσθενούντος ἀδελφοῦ Λουκά, τῶν Ἀθηνῶν Γουίδουνοσ τοῦ Β', ἐλπίζων μετὰ τὸν θάνατον του νὰ κληρονομήσῃ τὸ Λουκάκιον τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας τοῦ Ροκαρόρ, ἀντίρρητικὴ δραστηριότης ὁ Σερου, ἔκτισθεν ἡμέτερος ἐπιβόητος μεταξὺ αὐτῶν, μέχρις οὗ ὁ Σερου ἐπιβεβλημένος καὶ τῆς κατ' αὐτὸν διοικήσεως ἄλλων Καταλανῶν ἀρχόντων διὰ τὰς ἀφορήτους ἐπιβασίας αὐτοῦ, συνέλαβεν αὐτὸν καὶ τοὺς πιστοτέρους ἀπαλοῦς του καὶ ἀπέστειλε εἰς τὴν Νάπολιν, ὅπου φυλακισθεὶς ἀπέθανε τῷ 1309.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Καταλανοὶ ἔλαβον εἰς Κασσανδρείαν, ὅ,τι εἶχον κατὰ προηγουμένως εἰς τὴν Θεσσαλικὴν Χειρῶν. Ἐπειδὴ ἔκτισαν τῶν σχετῶν ἐπιβρομιῶν ἡ χώρα ἐξηγητήθη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρῆσθαι εἰς τὴν διατροφήν αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὁ στρατὸς τοῦ Βυζαντίου ἤρρισε πύξιν αὐτοῦ, ἠναγκάσθησαν νὰ ἀναχωρήσονται ἐκ Κασσανδρείας τὴν ἀρχὴν τοῦ 1309, καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Σερου κατέβησαν εἰς Θεσσαλίαν, ὁπόθεν ὁρμήσαντες κατέστησαν τὸ Λουκάκιον τῶν Ἀθηνῶν.

Τοιαῦτα θελήσαν αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ ἀποκατάστημα τῶν παραδόντων ἐκείνων ἐπιβρομιῶν, τοὺς ὁποίους ἀνακατέστη ἡ ἀδυναμία τοῦ Ἀνδρονίκου. Αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτῶν ἔκτισαν ἐπιβρομικὰ καὶ μάλιστα ἐβλάψαν τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους, τὰ ὅποια ἀνακατέστησαν ὡς ἐπιβρομικὰ. Ἀγωνισθέντες ἐπὶ μακρὸν κατὰ τὸν ὄριζοντα καὶ τὰ δύο πρώτα ἔτη τῆς ἀρχῆς του, τὸ ἀπόλοικον τοῦ Σερου ἐκτελέσθησαν καὶ ἐφόρουν τοὺς κατοικοὺς τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῶν περιπεποιημένων νήσων. Ἡ Θράκη καὶ ἡ Μακεδονία ἐπίσταντο τὰ πένθηνα ὡς εἶδομεν.

Κατὰ τὴν ἐν Ἀνατολῇ διαμονὴν των οἱ Καταλανοὶ εἶχον προσλάβει εἰς τὴν ἐπιβρομιάν των τὸν Τούρκου μισθοφόρου, οἱ ὅποιοι ἐπέλασαν ἐπὶ τὰς διαταγὰς τοῦ Μελίη καὶ Χαλήλ. Σὺν τῷ χρόνῳ δὲμος ἀνακατέστησαν τὸν Κασσανδρείαν μνησθέντες τὸ παρελθὸν αὐτῶν. Καὶ ὁ μὲν Μελίη, ὅστις ἀλλοτὶ εἶχεν ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐπατήθη εἰς τὴν Μουσουλμανικὴν Θρησκείαν, μετῆθ' εἰς τὸν κρόλον τῆς Σερβίας ἐπὶ κεφαλῆς 1500 ὀπαδῶν του, τοὺς ὁποίους ὁ Νικηφόρος Γ' ἠγγέλλει Τουργκοὺς ἢ Τουργκοπούλους, ἦτοι τοὺς ὄρους τῆς καταγωγῆς αὐτῶν ἀσπασθέντες τὸν Χριστιανισμὸν. Ὁ δὲ Χαλήλ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κυρίως Τούρκων 1300 ἰππέων καὶ 800 πεζῶν, ἠθέλησε νὰ ἐπιβῆ εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν. Ἄλλ' ὁ ἀπιστολισμένος τοῦ βασιλέως στρατοποιοῦστος Στρατηγὸς μετὰ 300 ἰππέων ἵνα ἐπισταθῆ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν, βλίπων τοὺς Τούρκους συναποκομίζοντας πλοισιωτῆται ἴσταν, προῖον τῶν ἐπιβρομιῶν αὐτῶν, ἐπέβη νὰ ἀρπάσῃ αὐτὴν διὰ νεκρῶν. Ἀντιληφθέντες δὲμος τούτο οἱ Τούρκοι, κατέλαβον φρονητῶν τῆς Θεσσαλικῆς Χειρῶν καὶ ἤρρισαν ἐπιβρομικῶς ἐκ τῆς τῆς χώρας. Κατ' αὐτῶν ἐπιβῆ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδρονίκου Μιχαὴλ ὁ Β', ἀλλ' ἔκτισαν στρατὸν κατὰ τὸν ὄριζοντα καὶ κατὰ τὸν ὄριζοντα, κατεπρόσθη ὀλοσχερῶς θελήσαντες οἱ στρατιῶται αὐτῶν νὰ ἐπιβρομῶσιν τοὺς ἄγρους αὐτῶν, ἐκτελέσθησαν ἐπὶ τῶν Τούρκων καὶ ἀρραβωτικῶς μετὰ τῶν ἀποσπασθέντων καὶ τῆς βασιλικῆς σκηνῆς. Ἐποστὸν ἐπὶ δύο ἔτη οἱ Τούρκοι δὲν ἐκινῶσαν νὰ ἐπιβρομῶσιν τὴν Θράκην, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατοφυγόντες εἰς τὰς ὄχρησμένας πόλεις, δὲν ἐτόλμων νὰ καλλιεργήσων τοὺς ἄγρους των.

Εἰς τῶν συγγενῶν τοῦ βασιλέως ὁ Φίλιπ Παλαιολόγος μὴ ἀνεχόμενος τὴν ἀδικητικὴν αὐτῆν κατὰστασιν, ἐξήτησε παρὰ τοῦ Ἀνδρονίκου τὴν ἀδειαν νὰ συγκροτήσῃ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σκελετῶν στρατὸν ἐλεγκτὸν καὶ καλῶς διοργανωμένον. Λαβὼν τὴν ἀδειαν, καὶ καταρτίσας στρατὸν, μετῆθ' ἵνα ὁ Χαλήλ ἐστὶν ἀρετὴν δύναμιν ἵνα καταστῆ τὴν περὶ τὴν Βιζυτινὴν ὑπαίθριον χώραν. Ἐβλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέλαβε τὴν περὶ τὸν ποταμὸν Σαρδάρηφον χώραν, διὰ τοῦ ὅποιον ἐπιβῆ νὰ διέλθῃ ὁ Χαλήλ. Ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν ἐνέκρινον αὐτὸν καὶ τὸν ἐξηνήγαγε νὰ καταφύγῃ μετὰ τῶν ἐπιβρομικῶν τοῦ στρατοῦ του πρὸς τὴν Καλλίπολιν. Ἐσταθῆ κατὰ τὸν ὄριζοντα τὸν Χαλήλ διὰ τῆς ἡμέρας, ἀπὸ θαλάσσης δὲ διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου καὶ τῶν γενναίων πλοίων ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀφ' αὐτοῦ ματαίως ἠγωνισθῆσαν, νὰ παραδοθῶν εἰς τοὺς Γενουάτας. Ἐπὶ τῇ βλαδίᾳ δὲ ἠδύλον τόχην ἐπιβρομικῶς παρ' αὐτῶν. Ἄλλ' οὗτοι τοὺς μὲν πλοισιωτῆτας ἐρόντωνσαν, τοὺς δὲ λοιποὺς παρέδωκαν εἰς τὸν βασιλῆα ἢ κεραιθῶσαν ἀναμεταξὺ των ὡς δούλους.

Ἀστυγῶς ὁ Ἀνδρόνικος μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῶν, ἀπὸ τὸν παρασκευασθῆν ἀρμάχων στρατῶν, κατεβίβητο εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τῶν νεφῶν καὶ τῶν τοιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ταῦτα κατ' ἦν ἐπεχὴν τὸ κράτος ἐπιβρομικῶς ἐπὶ πλείστον ἔχθρων, τὸ δὲ Βασιλικὸν ταμιεῖον ἐφύλαττο εἰς ἀμειωμένον κατὰστασιν. (Ἀκολουθεῖ)